

*Een gedroomde
lauwerkrans*

gedichten

Theo Aalberse

e-mail: theoman@casema.nl

website: <http://theoman.webdocument.nl>

Voor Lies,

januari 2011

Met dank aan Jean-Paul.

*Een gedroomde
lauwerkrans*

*Ik heb besloten
een verre reis te maken
met als bagage
een mand vol vragen
waarop ik nooit
het antwoord kreeg.*

*Ben ik dat
die zich steeds verschuilt
in het dichte struikgewas?
Alsof ik bang ben
voor de waarheid
en de leegte
die zo krenken kan.*

*Was het de zee
die je schaterlach verslond
met gretig, grage lippen
vol schuim
van de grote brandingmuil?
Nam de zee je in z'n armen
je tillend naar een vreemde kust
waar ik je nooit zou kunnen vinden?*

*Het was natuurlijk op de akker
waar jij tussen rijpe aren
boeketten plukte,
blauw en geel.
En slaap je daar
bij hagedis en korenwolf.
Te moe en ook onwillig
de weg terug te vinden.*

*Ben je in het duister woud gebleven
waar de beuken staan als zuilen?
Rust je bij de dik bemoste keien
die daar al dromen, eeuwen lang?
Heeft de braamstruik je verstrikt
waardoor je niet ontkomen kunt?*

*Mijn tranen stroomden
in een droom.
Jij lag zo stil
in de wreedschroeiende woestijn
alsof je stervend was.
Omringd door gieren en hyena's,
als hongerige wachters.
Ik ontwaakte
en wiste mijn betraand gezicht.*

*De zware, zwarte wolken
die elk een boodschap in zich dragen
bedwingen hun verdriet
en houden regentranen in.
Ach, drom van wolken,
vertel mij alles wat je zag!
Zodra ik wijs
naar deze dochters van de wind
ruist op mij neer hun tranenvloed.*

*Het orgel in het kleine kerkje
murmelde zijn klankenspel
alsof het zelf niet wist
waar en hoe het verder moest.
Steeds zoekend
naar een vrede brengend einde
in het klagende verlangen
naar een zuiver slotaccoord
dat als antwoord dienen moest.*

*Hier moet ik zijn, dacht ik,
in deze bontgekleurde tent.
Waar de man met kaarten zit
en glinsterende bollen.
Zijn handen als twee vraagtekens
glijden door het magisch licht.
Eén hand valt als een vlinder neer.
Een vinger als een mes
wijst priemend naar mijn hart
en met een snik dooft hij het licht.*

*Misschien heb ik iets gevraagd
dat ik niet weten mocht.
Of heb ik iets gezegd
dat jij niet wilde horen.
En het was zo goed gemeend.
Maar in 't door jouw gedroomde paradijs
staan bloemen in het zonnelicht,
die werpen ook hun schaduw,
argeloos.*

*En daar, roerloos,
op een rots,
gekaderd in een boog
van rozen,
met de scherpe doornen
als tanden van een drakenmuil,
zat de man
die zo verbitterd was.
Zijn armen wijzend
naar omhoog en naar omlaag
om alles te beschuldigen.
Zoek het niet hier
en zoek niet elders.
Zijn woorden waren als van gifgroen steen.
En nergens iets van liefde.*

*Zijn de iris
en de blauwe korenbloem
misschien de plekken
waar je voetstap was?
De nagelaten sporen
van de lange tocht
naar jouw altijd groen Arcadia?*

*Laat mij deze nacht
vol uilenroep en hondenhuil
een dief zijn die nog hoopt.
Pandora's deur staat op een kier.
Ik steel de dichte doos
waarin nog diep verborgen
het teken van de hoop moet rusten.*

*Was er nu de tuin nog maar,
de perenboom als schaduwdek.*

*Was de tafel er nog maar
met het kanten kleed.*

*Was er ook de troost nog maar
van jouw vertrouwde hand.*

*Was het bed er nu nog maar
waarop wij proefden ons geluk.*

*Zouden de goden
antwoord kunnen geven?
Misschien als ik mijn stem verhef
of onderdanig ben.
Of schreeuwen tegen beter weten in.
Wie weet komt er een verlossend woord.
Maar antwoord geven,
nee, de goden doen dat niet.*

*Met fakkels zwerf ik door de zwarte nacht
waar jij wellicht je schuil houdt
zoals nu de vogels en de maan.
Ik hoor twee vragen in dit duister.
Mijn stem die om jou roept
en daarvan de weerkaatsing.
Ik weet dat ik hier niet zoeken moet.*

*Ach, rivier, geboren uit een woeste bergbeek,
stromend naar de zee
die zoveel bergen kan.
Jij zag zo vele oevers
en drukke straten in de steden.
Heb jij gezien het dierbare
dat ik verloor?
Maar het blinkend water
kon slechts geheimzinnig lachen.*

*Op een geheime plek,
die niemand weet
behalve ik.*

*Daar staat een kist
vol met het vele weten
en volgepropt met alles
dat toen was, zo schoon als bonte vlinders.
Ik houd de kist gesloten
want alles zou mij dan ontglippen
en vlucht, vliegt, fladdert weg
wat ik, cipier, bewaken wil.*

*Behoedzaam betastte ik de stilte.
Geruisloos knielde ik
in deze sfeer
waar gevoelens zijn verwaaid
en waar ieder fluisterwoord
klinkt als een wrede donderslag.
Misschien zou ik
een voetstap horen
of een zacht, zuchtend geklaag.
Maar hoe leeg kan leegte zijn
omdat jij zelf de stilte was geworden.*

*Vaak hoorde ik je lieve stem,
zo helder blauw
die verhaalde van wat nooit bestond.
Een lofzang op wat niet waar kon zijn
maar waar jij pijnlijk naar verlangde.
Verbijsterd zag ik hoe jouw ogen
mij bekeken
en hoe jouw blik, vol onrust, zocht
naar een ver, geheimvol oord.*

*Aan de oranje-rode horizon
stonden lange rijen
serafijnen, cherubijnen.
Hun hemels lied weerklonk
met harpen en bazuinen.
Alsof een zachte, lieve hand
mijn keel omklemde.....
Ik luisterde, mijn adem stakte.
Was jij het die de opdracht gaf
dit troostend lied voor mij te zingen?*

*Ik kleepte mij met eikenblad
en met de groene varens.
De sprenkeling van aloë
heelde mijn verwonde hart
en littekende mijn ziel
zodat ik niet vergeten zou.*

*Zo dwaalde ik terug
langs de papaver-rode bosrand,
waar de slimme koekoek,
vogel van de lusten
niet de lasten,
steeds twee-tonig riep:
Bewaar maar alles dat je weet
en koester de herinnering;
laat je ziel niet altijd jagen!*

*Zo ging ik huiswaarts
naar daar waar ik behoor.
En weer zag ik de man
die zo verbitterd was.
Hij keek mij aan
nu blij bevrijd.
Ik wist: dat ben ik zelf.
Vind mij nu, badend
in de balsem van geluk
tussen brem en oleander.
Mijn hoofd draagt nu
het geurig groen
van een gedroomde lauwerkrans.*

